

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Ἀθήνα, 1 τοῦ Μάρτη 1922

ΑΡΙΘ. 756 (ΦΥΛ. 5)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ : Πεζὰ τραγούδια (Συλλογίματα...—Κουρσάκος—Καὶ μέσα στις φλόγες),
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ : Ἀνέκδοτα γράμματα πρὸς τὸν Ντίντριχ.
ΛΙΝΑ ΣΤΕΦΑΝΗ : Παραμῦθι.
ΑΝΤΩΝΗΣ Ν. ΜΑΝΙΚΗΣ : Ὁ κουρέας τοῦ Λόχου.
Σ. ΒΑΡΙΑΝΟΣ : Παιδικὲς ἱστορίες.
Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ Πράγματα.
ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ : Τραγούδι.
Δ. ΠΟΜΟΝΗΣ : Ἔχω φίλους...
Α. ΒΕΚΙΑΡΕΛΗΣ : Ἀποχαιρετισμός.
ΦΩΦΩ ΒΙΘΥΝΟΥ : Μάσκες.

Π. ΚΑΠΑΣΑΚΑΛΗΣ : Κάποιον πάθος.
Π. ΠΑΡΗΣ : «Μακρὴ—γαλῆς».
ΜΑΚΒΕΘ : Σούνιο.
ΣΤ. ΚΟΥΡΚΟΥΛΑΣ : Ταξίδι.
Κ. ΔΑΝΕΖΗΣ : Ἀπόβροχο.
Α. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ : Σὺν ὄνειρο.
Μ. ΑΒΔΙΚΟΣ : Τὸ τραγούδι τοῦ μεροδουλιού.
ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ : Τὸ παράπονο τοῦ μαρμάρου.
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ : Νεοελληνικὴ φιλολογία. — Ἑλλ. περιοδικά. — Φιλολογικὲς ὁμιλίαι. — Ἐξὴν Φιλολογία. — Χωρὶς γραμματόσημο.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στὸν ἀληθινὸ πανέρα καὶ φίλο

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΑΙ...

Ἀκούω τὸν κρότο τῶν πυροβόλων καὶ συλλογιέμαι τὸ νόημά τους :

— Τὶ μυστικὰ νὰ φέρνει τὸ βλήμα, τί λόγια νὰ λέει στὸν αἰθέρα ἢ ὄβριδα ; Ἔνα τέτοιο γλυκὸ σφύριγμα, —κάτι σὰν πίφερο στὴν ὠραιότερη ἔκφραση, μπορεῖ νὰ κρύβει μέσα του τὸ θάνατο, τὴν καταστροφή ; Καὶ ποῖο χέρι, ναί, ποῖο χέρι τὸ ρύθμισε νὰ σκοτώσει, νὰ καταστρέψει ;

Λέω πῶς μέσα σὲ κάθε ὄβριδα κρύβεται κάποιον πνέμα καὶ κάποια ζωὴ. Ὅσο καὶ νὰ προφυλαχτεῖς, θὰ σ' ἀνταμώσει· θὰ σοῦ γελάσει κόκκινα, ματωμένα, θὰ σοῦ γελάσει μπορεῖ λευκά, παρθενικά...

Σφυραεῖ·

— Ἔρχομαι, σοῦ λέει· Ἀνθρώπε, εἶμαι δῶ. Διψᾶω γιὰ αἷμα. Δὲ θὰ δεῖς τὸν ἥλιον αὔριο. Μὴν κρύβεσαι !

Καὶ ἀδύνατο· θὰ σὲ βρεῖ ὄλου καὶ ἄν εἶσαι. Μέσα στὴ γραμμὴ τῆς φωτιᾶς, δῶ σὲ μὴν ἄκρη νὰ νείρσαι, στὸ βράχο ἐπάνω ἀγναντεύοντας.

Γι' αὐτὸ συλλογιέμαι καὶ λέω :

— « Δὲν ὑπάρχει τίποτε ὠραιότερο ἀπὸ τὸ νὰ ξαίρεις τὴ Μοῖρα Σου καὶ νὰ περνᾷς τὴ ζωὴ τραγουδώντας. Μὴ ὄβριδα καὶ ἡ ζωὴ. Σήμερα πέρασε μακριὰ καὶ δὲ σὲ χτύπησε. Αὔριο, ἐκεῖ πού τραγουδοῦσες ἀξέγνοιαστος σ' ἔριξε ματωμένο στὸ χῶμα.

Θαυμάζω ἐκείνους πού ξαίρουνε τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ζωῆς καὶ ὅμως τὴ νικᾶνε μὲ τὴ θέληση καὶ τὸ σαρκασμὸ. Στιγμὲς—στιγμὲς μὲ συγκινεῖ περισσότερο σὰν πνέμα ὁ Κάλιμπαν, παρὰ ὁ Ἄριελ, πού ὄθε περάσει σκορπάει χαμόγελα εἰρωνικά. Καὶ θαυμάζω ἐκείνους πού εἶτε στὸν πόλεμον πολεμιστὲς, εἶτε στὴ ζωὴ ἀγωνιστάδες, ἔχουνε τὴ δύναμη νὰ περάσουνε μὲ τὸ μέτωπο ψηλὰ μὲς ἀπ' τὴ βροχὴ τῶν ὀβριδῶν γιὰ νὰ κατακτήσουνε οἱ πρῶτοι ἓνα λόφο ἐχθρικό, οἱ δεῦτεροι ἓνα βράχο, τὸν ἀκατάλυτο βράχο πού λέγεται Ζωή.

ΚΟΥΡΣΑΚΟΣ *

Μὲ παριανὸ καίκι θὰ σκίσω τὸ πέλαγον

*) Ἔχω ὑπόψη μου τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς δυναστείας τῶν Ἑνετῶν στὴς Κυκλάδες. Τότε μὲ τὸ βασίλειον τῆς Βενετσιάνικης ἐπικρατείας, ἀστράφει πλάι στὸ μισοφύγαρον τῶν Τούρκων καὶ τ' ἄλικο φλάμπουρο τῶν Κουρσάκων τοῦ Αἰγαίου. Γνωστὸ εἶναι πῶς αἰματοχόροι πειρατὲς σὰν τὸν Κούρτογλου κατὰ τὸ 1532 καὶ κατόπιν ἄλλοι, ὅπως εἶναι ὁ περιβόητος Angelo Maria Vitaly Colonello, ἐπέβαλλαν λύτρα στὰ βασιλεμένα πιά Δουκάτα καὶ γενήματα σχεδὸν Κύριοι αὐτοὶ τ' ἀνοιχτοῦ καὶ ἐλεύτερον πελάγου.

Περὶ σφόδρα θὰ μποροῦσε νὰ βρεῖ κανεὶς, ἐχτὸς ἀπ' ὅσα εἶναι στὴν « Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος » τοῦ Σ. Λάμπρου κ. ἄ., καὶ σὲ δυὸ ἀξιόλογες μελέτες πού ἔχω μπροστά μου. Ἡ πρώτη τοῦ κ. Γ. Ναυπλιώτου « Ἐκατονταεπιταλιανῆς τῆς Πάρου τὰ σωζόμενα », τυπωμένη σὲ βιβλίον στὴν Ἀθήνα στὰ 1912, καὶ ἡ δευτέρα τοῦ κ. Χρύσανθου Σουμαριόπου, τοῦ ἐθνευτικού αὐτοῦ πρεσβύτου, πού εἶχα τὴν τιμὴ νὰ γνωρίσω στὴ Νάξο, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1920, δημοσιευμένη στὴ Συριανὴ ἐφημερίδα « Ἀθήνη », σὲ πέντε συνεχῆ φύλλα, τοῦ Ἀπριλίου καὶ Μαΐου τοῦ 1915 μὲ τὸν τίτλον « Συνοπτικὴ Ἱστορία τῆς Νάξου ».

Π. Δ. Τ.